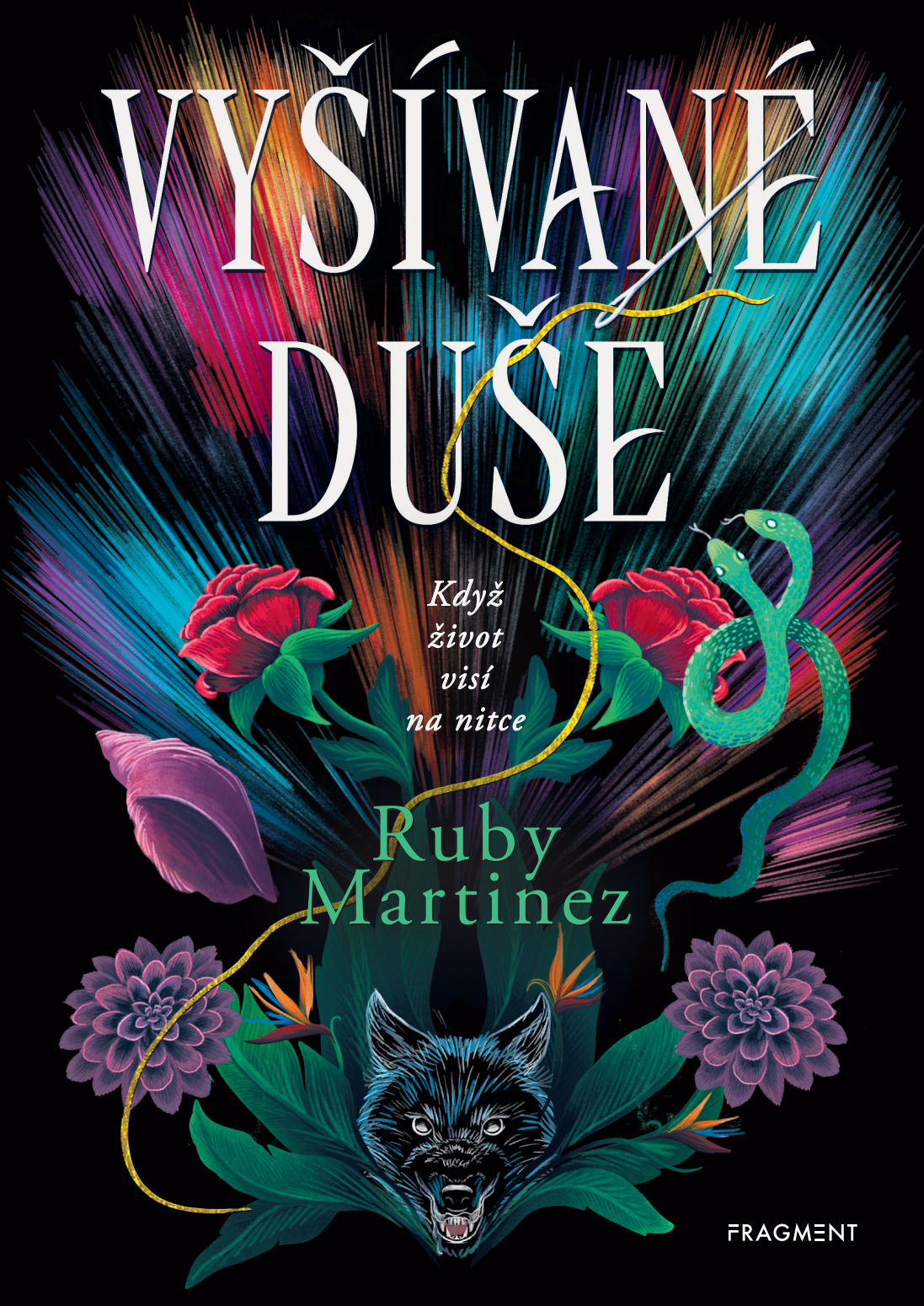

WYŠÍVANÉ DUŠE

*Když
život
visí
na nitce*

Ruby
Martinez

FRAGMENT

Propagační materiál. Určeno k marketingovým účelům
Text neprošel finální korekturou.
Kniha vychází 5. února 2026.

VYŠÍVANÉ DUŠE

Ruby
Martinez

Z anglického originálu *An embroidery of souls*
přeložil Josef Kalousek.

Vydalo nakladatelství Fragment v Praze roku 2026 ve společnosti
Albatros Media a. s., se sídlem 5. května 22, Praha 4.

Jazyková korektura Pavla Homolková

Odpovědná redaktorka Alžběta Růžičková

Technická redaktorka Lucie Mikešová

Obálku podle originálu zhotovilo GDTP studio Albatros Media,

Kamila Flonerová

Sazbu zhotovilo GDTP studio Albatros Media, Lenka Hilburgerová

1. vydání

Pro čtenáře od 13 let

www.fragment.cz

e-shop: www.albatrosmedia.cz

e-mail: info@albatrosmedia.cz

www.facebook.com/nakladatelstvi.fragment

Vytěžování textu či dat z této publikace ve smyslu
čl. 4 směrnice 2019/790/EU je zakázáno.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

FRAGMENT

VYŠÍVANÉ
DUŠE

Ruby
Martinez

FRAGMENT

KAPITOLA PRVNÍ

JADE

K tomu, abych zabila člověka, mi stačí jenom jehla, nit a pramínek jeho vlasů.

Díky svým schopnostem dokážu lidem přišít lásku, zahnat smrt nebo odvinout vzpomínky. V bezpečí přede mnou nejsou ani jejich nejzákladnější vlastnosti. Krása. Odvaha. Pocit štěstí. Když si zamanu, můžu je komukoli propůjčit, nebo o ně naopak kohokoli připravit.

Ale navzdory všem svým dovednostem nejsem schopná zvládnout posezení u čaje s královnou – a vlastně ani s kýmkoli jiným –, aniž by se mi nerozechvěly ruce.

Když pokládám šálek zpátky na talířek, příšerně to zarachotí. Ve skutečnosti to nemůže být nijak hlasité, ale mým uším to zní jako ohlušující skřek. Naproti mně sedí královna Maríia-Celesa Ríosová, oděná v sytě zelených šatech, na kterých má vyšité nejrůznější květy, od zimolezů až po aksamitníky. Její šaty jsou přepychové – nepochybně ušité z toho nejjemnějšího caldistánského hedvábí – a komnata, ve které teď sedíme, si s nimi v ničem nezadá. Bytelné kožené pohovky a židle, azurové kachličky a stěny pomalované tak, aby připomínaly džungli rozléhající se za městskými branami. Člověk se nemůže vynadívat.

Hnusí se mi to.

Hnusí se mi to, jelikož to není moje malá, *bezpečná* chatrč. Už jen z toho, že musím být na cizím místě a s cizím člověkem, cítím po celém těle svědění. Fakt, že královna je údajně přímým potomkem Ora, krále všech bohů devociónismu, mi od mých úzkostí dvakrát neulevuje. V žilách jí má kolovat jeho krev, díky čemuž sice nemá žádné zvláštní schopnosti, ale zato jí to přináší status, jež naše královna naplno využívá. To právě kvůli němu se děším jejího pohledu, který mi připadá pronikavější než špička jehly.

Musím vynaložit veškeré úsilí, abych se před ní nezačala ošívat. Zdvořilostní pozdravy jsme si už vyměnily a já poslední minutu strávila vymýšlením, co jí řeknu dál, ale všechny své dosavadní trhlé nápady jsem zahodila. Když neumím pořádně mluvit ani s běžnými lidmi, jak mám mluvit s královnou?

Nakonec je to ona, kdo ticho prolomí. „Předvolala jsem si tě, abych ti položila pár otázek, pokud ti to nevádí.“

Zvednu hlavu, abych se jí zahleděla do očí, udělám to ale moc rychle a jenom se ještě víc rozruším. Všimla si toho? Zlobí se teď na mě? Přímo nad ní se vznáší její duše. Je tvořená všemi barvami duhy, přičemž nad sytě oranžovou netrpělivostí se krátce pozastavím, dokud si neuvědomím, že čeká na mou reakci. Sevře se mi hrdlo, svá další slova z něj ale přece jenom nějak dostanu. „Jistě, Vaše Výsosti.“

Rozhlédne se po zdech kolem, jako by sama náhle znejistěla, načež se zakloní a ležérně mávne rukou. „Prosím, říkej mi Celese. Tak to dělají všichni mí nejbližší důvěrníci.“

Límeček je mi najednou neuvěřitelně těsný a švy mých bavlněných šatů v barvě slonoviny mě nesnesitelně škrábou. Vůbec si nedokážu představit, že bych patřila mezi královniny nejbližší důvěrníky – vždyť ji sotva znám. Matka už s ní v minulosti spolupracovala, ale já ne. Já nikdy.

Co na to mám vůbec říct?

„Ano. Chci říct, dobře... Celese.“

Bohové, takhle se ztrapnit – a ještě ke všemu před samotnou královnou. Prohlíží si mě až podezřele dlouho, načež praví: „Začneme tvou matkou. Slyšela jsi o ní v poslední době něco?“

Dost možná ty královniny hezké šaty pozvracím. Víím, kam tím míří, jenže se mi to vůbec nezamlouvá.

„Ne.“ Když si přikládám dlaně k sobě, mám je celé zpocené. „Ne, od toho zmizení nic. Už jsem to ohlašovala na polese.“

Přimhouří oči a já zatékám pohledem po dalším odstínu, kterým její duše oplývá. Je to citronově žluté odsouzení. „Neohlašovala jsi to už před třemi měsíci?“

Z obličeje se mi v tu ránu vytratí všechna barva, a to jak kvůli královninu tázavému pohledu, tak kvůli vzpomínce na *to* ráno, kdy jsem matku viděla naposledy – před dvaadvadesáti dny.

Pod tíhou, kterou pro mě její ztráta představuje, se div nepodlomím. Naše poslední společné ráno si pamatuju dobře – jak jsem ji našla usazenou u kuchyňského stolu, v obličeji celou bledou, nad článkem pojednávajícím o nedávných vraždách. Když jsem se zeptala, co se stalo, tvrdila, že nic, ale o hodinu později mě o dost pevněji než obvykle objala, řekla mi, jak moc mě má ráda a do ucha mi pošeptala: „*Nelekej se, ale musím něco zařídit. Sbal si věci. Až se vrátím, budeme si muset promluvit.*“

Dost možná se už nikdy nedozvím, co se mnou chtěla probrat, protože se nevrátila. Ani ten den, ani žádný jiný.

Pořád jsem ještě nenašla odvalu, abych zase vybalila věci ze svého kufru. Možná je to hloupé, jenže kdybych to udělala... třeba by mi došlo, že už je nadobro pryč, jenže já – já si nejsem jistá, jestli jsem schopná čelit světu, ve kterém matka není. A ani nevím, jestli v takovém světě vůbec chci žít.

Začne mě pálit v očích, a když si královna odkašle, aby mi připomněla, že se na něco ptala, div nenadskočím leknutím.

„Ano – omlouvám se, máte pravdu. Tři měsíce.“ To, co mi vyjde z úst, zní spíš jako nějaký ztrápený sípot. Měla bych asi říct ještě něco dalšího, jenomže na to už nemám v plicích žádný vzduch.

„Přece chápeš, co to znamená, Jade.“ Odmlčí se a mně se napnou všechny svaly na těle. „Koruna potřebuje vykladačku, a když je tvá matka pryč...“

Očekává se, že zaujmu její místo.

Což pochopitelně udělám. Schopnost vykládat vlákna není dědičná – obvykle se vyskytuje spíš nahodile a zřídka. V současnosti je nás jen něco málo přes tucet, ale v království Mérecal máme zákonnou povinnost sloužit královské rodině. Darovat jim zdraví, odvinout pro ně trochu štěstí, přišít jim špetku inteligence.

Usmrtit nepřátele jediným zataháním za nitku.

Z té představy se mi zamotá hlava. Mimoděk se natáhnou po přívěsku, který mám na krku, a přemítám, co všechno asi bude má nová role vyžadovat. Vycházení z domu, vystupování na veřejnosti, mluvení před davy.

Davy.

V duchu královnu na chvíli opustím a nechám se pohltit jistou vzpomínkou. V ní se mi do zad zarývají chladné kamenné schody před soudní budovou, zatímco mě za ruce, nohy, oblečení i vlasy tahá celé moře cizích rukou. Jejich výdechy tvoří mlhu, která mě pohlcuje, a jejich těla se na mě tak moc mačkají, až mě to drtí. Začne se mi svírat hrdlo, první příznak, že už brzy dostanu jeden ze svých záchvatů, a –

„Jade?“

Královnin hlas zafunguje jako facka, kterou jsem potřebovala. Dívá se na mě a jedna ruka se jí chvěje, jak prsty otáčí masivním pečetním prstenem. Zaujme mě symbol, který jsem celé roky vídala na matčině psacím stole, jelikož byl vtačený do voskové pečeti na všech úředních dopisech od královny. Srpek měsíce zářící nad řekou a obklopený svatozáří z peří. Všechno to má svou symboliku: peří značí boha, z jehož pokrevní linie královna pochází, po měsíci má křestní jméno a řeka jí zase dala příjmení – Ríosová.

Zničehonic celá ztuhne a já si uvědomím, že na ni už hodnou chvíli tupě zírám. „O čem jsme se to vlastně bavily?“

Přeskočí mi hlas, jak se přese mě přelije další vlna nevolnosti. Co když jsem ji urazila? Mám co dělat, abych nesvraстила obličej, zatímco se kouše do rtu, jako by jí pohled na mě byl... nepříjemný. „Potřebuju vykladačku vlákna.“

Z toho, co mi právě naznačila, celá zvadnu. Uvědomím si, že křečovitě svírám svůj přívěsek, a ruku raději spustím do klína. „Moje matka se už určitě brzy vrátí.“

Jsi silná, schopná a úžasná. Nikdy na to nezapomínej. To mi matka vždycky říkávala. Sice mě adoptovala na základě toho, že sdílíme stejné nadání, ale měla mě upřímně ráda. Každopádně se mylila – já nejsem ani jedno z toho a zejména ne silná. Světa jsem se vždycky tak moc bála, že jsem se do něj nikdy pořádně nezačlenila.

Svá další slova královna pronáší s něžností, kterou bych od ní neočekávala. „Kdyby se chystala vrátit, tak už by to udělala.“

Zprvu ten podivný, skřípavý zvuk nepoznám. Pak si uvědomím, že jsem ho vydala *já*, jak se mi z hrdla pokusil uniknout vzlyk. Jednou rukou si zakryju ústa, jenomže to udělám příliš pozdě. Královna už to musela slyšet.

Očima znovu zatěká k jedné ze zdí a liliově fialový soucit krátce zapulzuje na její duši, načež zrakem spočine zpátky na mně. „Třeba bych ti mohla dopřát menší prodlevu.“

Mělo by se mi ulevit. A taky se mi ulevilo. Každá trocha času navíc je dar. Jenže ať už to budou dny, týdny, roky... Na faktu, že je matka pryč, se tím vůbec nic nezmění. Nemůžu si však dovolit působit nevděčně, takže přikývnu. Královna mi odpoví něžným hlasem: „Co třeba šedesát dní? Jestli se tvá matka do té doby nevrátí, ujměš se jejích povinností.“

Šedesát dní. To nebude na přípravu ani zdaleka stačit. Pochopitelně jsem celou dobu věděla, že jednou budu muset nastoupit na matčino místo, ale vždycky mi to připadalo jako vzdálená budoucnost. Nikdy mě nenapadlo, že něco takového budu muset řešit v sedmnácti letech.

Jenže královna Maria-Celesa už pro mě udělala ústupek – a to překvapivě štedrý. Matka mi toho o práci, kterou pro královnu dělala, nikdy moc

neprozradila, ovšem jednu radu mi přece jenom dala: nikdy jí neodporuj. A právě proto přikývnu, byť můj vlastní žaludek rázně zaprotestuje. „Zajisté. Rozumím.“

Co jiného bych měla říct? Že bych před povinnostmi raději utekla, kdyby mě představa, že opustím domov, tolik neděsila? Mám ještě šedesát dní. To není úplně málo. Třeba se matka v mezičase sama vrátí.

Nebo ji možná vypátrám.

Už jsem se o to pokusila. Napsala jsem do všech nemocnic, márníc, a dokonce i vězení. Všechny mé snahy sice skončily neúspěchem, ale zatím jsem se neodvážila opustit bezpečí svého domova.

Každou noc se mi zdá o tom, že matku najdu a přivedu ji zpátky, s východem slunce si ale vždycky uvědomím, že jsem na to příliš ustrašená. Zbabělá. S ohledem na tuhle lhůtu... Brzy už dost možná nebudu mít jinou možnost. Jestli se matku nevydám hledat hned, později na to už coby korunní vykladačka vláken nebudu mít čas.

„Je tu ještě jedna záležitost.“

Královna ta slova pronese nečekaně něžným tónem, který mě přinutí, abych zvedla hlavu a podívala se na ni samotnou, ne jen na duši, co se kolem ní vznáší. Na královnu je mladá, je jí jen něco málo přes třicet. Bylo jí teprve šestnáct, když její domov zachvátil požár, který ji připravil o rodiče i starší sestru. Oficiálně se jednalo o tragickou nehodu, ale šířily se klepy, které naznačovaly, že za tím bylo něco víc. Vrah s nekalými úmysly. Osobně jsem si nikdy nebyla jistá, čemu mám věřit, tím se ovšem na věci nic neměnilo. Celese se stala královnou, jednou z posledních ve světě, kde postupně převládá demokracie.

Během let se proměnila v ženu, která tu teď přede mnou sedí. Očividně o sebe dobře pečuje a na tvář si nanáší nejrůznější pudry a krémy, které jí vyhlazují pleť a dodávají jejím očím tmavý, třpytivý kontrast. Pár věcí mi na ní ale přijde zvláštních. Její vlasy nemají moc šmrnc. Na nose má nečekaný hrbolek. Rysy jejích lící nejsou tak ostré, jak bych si u královny představovala.

Možná je to ode mě povrchní, ale očekávala jsem, že bude krásnější, stejně jako všichni ti, kterým zevnějšek přikrášlil některý z vykladačů vlákna. Podle její podobizny na dinedách by to tak být mělo a já bych přísahala, že jí matka před několika lety trochu krásy přišivala. Ale možná si ji jenom s někým pletu; tuhle službu si ostatně žádá spousta lidí.

Posune se v křesle, skoro jako by byla *nervózní*, ale pro to přece nemá důvod. „Také jsem s tebou chtěla probrat ty vraždy.“

Ach.

Slova mezi nás dosednou jako olověné závaží a uplyne až moc dlouhá chvíle ticha, než si uvědomím, že už jsem dávno měla něco říct.

„Co s nimi?“

Pronesu to trochu moc vysokým hlasem, ovšem královna je shovívavá a tu neohrabanost mi promine. „Doufala jsem, že by ses mohla nějak zapojit do vyšetřování. Polesa sice dělá, co může, jenomže už je to několik měsíců a zatím nevyrukovala s jediným podezřelým. Chápu, že je to z mojí strany jenom spekulace, ale napadlo mě, že by se daly zužitkovat tvé jedinečné schopnosti. Zoufale potřebujeme všechnu možnou pomoc.“

Ach. Tohle jsem sice neočekávala, ale chápu, proč to řekla. Při čtení novin jsem ohledně toho případu vstřebala spoustu detailů, podobně jako když kořeny stromu vstřebávají otrávenou vodu. Těla se našla v různých částech Mérecalu – s vydlobnutýma očima a krvavými škrábanci na kůži. Nikdo se nemůže cítit v bezpečí. Zabiti už byli rolníci, podnikatelé, kazatelé, a dokonce i jeden příslušník polesy, takže příště může přijít na řadu opravdu kdokoli.

Polesa trvá na tom, že pachatelem je nějaký šílenec, zatímco v novinách rází teorii, že vraždy souvisí s aktivitami gangů, ale mezi lidmi se šíří i jiné zvěsti. Šušká se, že nám tak staří bohové dávají najevo svůj hněv. Že Vada propadla mamonu a pustila svého psa ze řetězu. Oro je prý zase zklamaný, že v něj přestáváme věřit, a tak jí v tom nijak nebrání.

Můj názor? Nevím, co si o tom mám myslet ani komu věřit. Víím jenom to, že se matka už dvaadevadesát dní pohřešuje, a že se pokaždé,

když zrovna nemám co na práci, neubráním děsivé myšlenky, že se stala jednou z obětí.

Už jen při té představě se mi pokaždé zatají dech. Přijde zármutek. Panika. Je až překvapující, jak podobně se tyhle dvě emoce projevují. Jako rozbouraná vlna, jež člověka stahuje čím dál hlouběji do propasti.

Za normálních okolností své schopnosti příliš nevyužívám a raději setrávám v bezpečí domova, tentokrát bych si ale přála, abych dokázala víc. Abych nemusela jen bezradně vysedávat ve své chatrči, zatímco ve městě umírají nevinní a má matka se pohřešuje.

Mrzí mě, že toho moc nezmůžu.

„Obávám se, že mě nenapadá, jak bych mohla svými schopnostmi přispět,“ řeknu královně. „Pokud mi tedy neukážete podezřelého nebo vražednou zbraň.“

Zase si začne pohrávat s tím svým prstenem. „Takže bys mohla pomoci? Kdybychom ti něco ukázali?“

„Možná.“

Na to se nedá odpovědět jednoduchým ano, nebo ne. Když je člověku nějaký předmět opravdu drahý, ulpí na něm otisk jeho duše. Poznala bych, pokud by byl vražednou zbraní třeba oblíbený nůž nebo pistole. Podobně by to mohlo jít také s těly obětí. I po smrti je naše duše ještě nějaký čas svázaná s tělem, blednoucí památka, která den po dni, kousek po kousku přechází do posmrtného života. Jestli měl pachatel se svými oběťmi nějakou silnou citovou vazbu, mohly na jejich mrtvolách ulpět kousky jeho duše, podobně jako to bývá u neživých předmětů. Je to možné, nicméně nepravděpodobné.

Všechno to královně vysvětlím, byť se mi u toho několikrát zamotá jazyk. Když domluvím, přikývne a zakloní se dozadu. „Dobrá. Jestli se najdou nějaké důkazy, pošlu pro tebe někoho od polesy. Možná bychom tě mohli nechat ohledat některá z těl. Tomu vraždění je třeba učinit přítrž.“

Pevně zavřu oči. Už zase se mi dělá nevolno, což je v přítomnosti cizích lidí obvyklé, ovšem dnes je to horší.

„Zajisté, Vaše Veličenstvo – chci říct, Celese.“ Protože se nezdá, že by mě to nutkání zvracet mělo v brzké době opustit, zeptám se: „Jestli je to všechno, omluvila byste mě?“

Skoro čekám, že mě požádá ještě o něco dalšího. Copak by si mě sem pozvala jenom proto, aby se zeptala, jestli jim s těmi vraždami nepomůžu, a pak mě hned zase nechala jít? Mám ale štěstí, protože si krátce prohlédne můj bledý obličej a přikývne. „Ano, můžeš odejít. Jestli tě budu potřebovat, pošlu vzkaz.“

Sotva to dořekne, dám se urychleně na odchod, jako když ještěrka prchá před orlem. Jenomže nejsem dost rychlá. Od dveří už mě dělí jenom tři kroky, když panika ve mně překročí únosnou mez a já ze sebe vyvrhnu veškerý obsah svého žaludku. Nahnědlé zvratky tak silně kontrastují s azurovými dlaždičkami, že na ten výjev asi vteřinu jen nevěřicně zírám.

Ach bohové. Pozvracela jsem se přímo před královnou. Není to poprvé, co se mi z nervů udělalo takhle nevolno, ale už jsem přece odcházela, měla jsem to skoro za sebou.

„Já – moc se omlouvám.“ Celá rozechvělá se k ní otočím čelem. „Nebýlo to úmyslně, byla to nehoda, přísahám.“

Královna chvíli taky zírá na mé zvratky, pak ale zavrtí hlavou a svůj pohled upře zase na mě. „To je... ehm... To je v pořádku. Nechceš se cestou zastavit na ošetřovně?“

Jsem si celkem jistá, že to teď potřebuju ze všeho nejmíň.

„N-ne. To je v pořádku. Budu v pořádku. Jenom už bych chtěla jít domů, jestli to nevádí.“

Mne si dlaně, když si ale všimne, jak na ni zírám, překříží si paže na hrudi. „Ne, nevádí. Zůstaneme v kontaktu.“

Ze dveří v podstatě vyběhnu a v hlavě už si plánuju trasu domů. Nejrychlejší by to bylo přímo skrze Joyal – nejluxusnější čtvrt Sallendy –, jenomže tam je vždycky spousta lidí a hluku. Stojí tam až moc obchůdků, pekáren a ještě donedávna prázdných svatostánků, které teď ale praskají ve švech, jak se tam sbíhají lidé vyděšení vraždami a hledající útěchu ve

víře. Kdybych to ale vzala jižně přes Mugru... Tuhle městskou část sužuje chudoba, ale zato je tam klid.

Prvním krokem je každopádně to, že se dostanu *ven* z paláce.

To by asi pro většinu lidí nebylo nic těžkého, jenomže před palácovými zdmi se teď, podobně jako ve svatostáncích, sbíhají davy doufající, že aspoň na okamžik zahlédnou svou královnu. Modlí se, aby je Orova dcera ochránila před vraždami. Tudíž musím najít zadní východ. Nějaký, který povede někam do ticha a především daleko od davů.

V mé mysli to všechno proběhne v jediném okamžiku a jednou rukou už sahám po klice, když královna ještě jednou prolomí panující ticho.

„A Jade?“ Svráštím obličej, ale otočím se k ní zase čelem. Tváří se skoro až lítostivě, což jí ale nezabrání, aby pronesla svá další slova.

„Nezapomeň. Šedesát dní.“

KAPITOLA DRUHÁ

LUKAS

Měl bych tu mrtvolu okrást. Můj žaludek zakručí na znamení souhlasu. Jestli budu mít kliku, uživí se moje rodina z toho, co bude mít po kapsách, celý týden, možná dokonce i dva.

Jak se tak ale na nebožtíka dívám, nedokážu se přimět k pohybu.

S rozhozenýma nohama i rukama leží v zaprášené uličce, má pomačkané oblečení a krk otočený do nepřírozeného úhlu. Ústa má otevřená dokořán, navždy zamrzlá ve smrtelném výkřiku, který ale nejspíš nedolehl k ničím uším. Ani jedno z toho mě však nevyděsilo. V téhle části města nejsou mrtvoly zase tak neobvyklé. To, co mě opravdu polekalo – tak moc, že jsem sebou celý škubl –, jsou jeho oči.

Respektive fakt, že žádné nemá.

Někdo mu je totiž vydloubl – co k tomu použil, nelze určit. Tam, kde by je měl mít, jsou teď jen zející zakrvácené důlky.

V duchu poděkuju bohu za svůj silný žaludek, protože jinak už bych netrávil snídani. A takovou ztrátu živin si nemůžu dovolit. Když se dám trochu dohromady, skloním se nad nebožtíkem – ne proto, abych ho obral o peněženku, ale abych mu mohl povyhrnout pravý rukáv.

Má hladkou kůži. Opálenou.

Bez tetování.

Po lokti se mu nevine žádný had se dvěma hlavami a čtyřma žhnoucíma očima. Ať už to byl kdokoli, nepatřil k Serpensas. Vraždy svých členů si rádi vyšetřují sami, zvláště s ohledem k vendetě, kterou proti nim vede královna. Dotýkat se mrtvoly jednoho z nich by nebyl moc dobrý nápad. Tenhle muž ale není ocejchovaný, takže mi nepřijdou klepat na dveře, když to nahlásím.

Dobré vědět.

Už se chystám, že zavolám o pomoc, když si všimnu žluté skvrny, jež mu vyčuhuje zpod bavlněného rukávu. Povyhrnu ho ještě víc a nad tím, co tam spatřím, se mi už žaludek zhoupne doopravdy.

Ten muž má na paži vyšitý neobvyklý zubatý vzor, tetování z nitě namísto inkoustu. Znechuceně zavrtím hlavou a nechám rukáv zase sklouznout.

V téhle části města musí být takové tetování pouhá napodobenina; ta skutečná jsou totiž moc drahá. Za něco takového by si každý vykladač vlákna řekl o dobrých deset tisíc dined, bez ohledu na to, jak zoufale by to dotýčný potřeboval. Při té představě se mi vlije horko do tváří a na mysli mi vytane dobře známý vztek, protože jsem sám v takové situaci kdysi byl a jednu vykladačku prosil na kolenou.

Prosil, ať zachrání mou sestru.

Je mi líto, řekla mi tehdy, zatímco jsem klečel na její verandě, *nemůžeš si to dovolit*. Pak mi zabouchla dveře před nosem.

Kousnu se do jazyka, abych vzpomínku zase zahnal, a z očí si setru palčivé slzy. Na dlažbě opodál se ozývá dunění, jak kolem uličky prochází nějaký kluk. Zapískám na něj. „Hej! Zavolej polesu. Někoho tady zamordovali.“

Očima zatěká směrem k mrtvole. Fakt, že to s ním vůbec nehne, mluví za vše.

„Serpensas?“

Zavrtím hlavou. „Ne.“

„Co z toho budu mít?“

Podívám se na mrtvého. Já mu ty peníze *nechci* vzít. Nejrozšířenější náboženství v Mérecaleu – devocionismus – uctívá celé tucty různých božstev, zatímco v Kabrücke, mé rodné zemi, se většina lidí hlásí k dreimannu, což je uctívání jen jednoho trojjediného boha označovaného za svatou trojici. Tato náboženství k sobě mají daleko, ovšem pár podobností se přece jenom najde. Obě například ztracují krádeže – což je nemilé, protože bych se teď třeba necítil tolik provinile, že se jedné dopouštím.

Ačkoli víra mě v posledních letech stejně opouští. Povzdechnu si.

Je ode mě pošelilé nechat takhle ležet peníze, když je v sázce zajištění mé vlastní rodiny. Před pěti lety jsem svému otci slíbil, že se o ni postarám, a taky to hodlám dodržet. Ačkoli za dlouhých temných nocí sním o tom, že se vydám někam daleko do ciziny. Někam, kde mi bude vítr čechrat vlasy, v kapsách mi zachřestí mince a na svých bedrech neponesu nic, co bych si tam nenaložil z vlastní vůle.

Takové sobecké sny se však zdají jenom sobcům, takže je zase rychle zaženu, zatímco se muži prohrabávám v kapsách. Zanedlouho najdu to, po čem bažím. Měšec z obnošeného černého saténu však k mému zklamání obsahuje jenom pár mincí, sotva deset dined. Pozvednu ho tak, aby na něj viděl i ten kluk. „Když ji přivedeš, dám ti půlku toho, co je uvnitř.“

Zbytek si odnesu já. Takový hřích mé duši dvakrát neprospěje, ale buď. Radši se nechám zatratit, než bych nechal hladovět vlastní rodinu. Na čest si můžou hrát jenom bohatí.

Chlapec se na mě zamyšleně podívá. „Kolik tam toho je?“

„Záleží na tom vůbec?“

Ještě chvíli si mě prohlíží, načež pokrčí rameny. „Tak já teda dojdou pro polesu.“

Jak jsem předpokládal. Počkám, než se vytratí, načež svou pozornost zaměřím zpátky na mrtvolu a její krvavé slzy. Špičkami prstů přejeďu po špinavých tvářích a všimnu si červených flíčků na mužově potrhaném

oblečení i hnědé hlíny, co mu uvízla za nehty. A taky něčeho zvláštního, co svírá v zaťaté pěsti. Jelikož jsem zvědavý, rozevřu mu dlaň.

Drží v ní hustý chomáč černých matných vlasů. Nejsou však obyčejné. Mají nezvyklý odstín, na dotek jsou nějak moc mastné a v tom chomáči je jich nějak podezřele moc.

Dojde mi, že to nejsou vlasy, ale *srst*.

Škubnu sebou, načež všechno urychleně vrátím do stavu, v jakém jsem to našel. Srst. To nemůže být pravda – musel jsem se splést.

Ale taky už jsem slyšel, co se po městě neustále šušká. Říkají, že ulicemi prochází příšera, která si nevybírá podle žádného klíče, má jenom hlad po duších. Prý ji na nás poštvají staří bohové Mérecalu jako trest za to, že se čím dál tím víc lidí odvrací od devocionismu. Za nespokojené remcání proti monarchii a královně, poslední dceři Ora.

Našli se už i tací, co začali zabíjet psy, protože se báli, že jsou to příšery, o kterých se teď všude mluví.

Až doposud jsem tomu nevěřil, když ale teď zírám do mužových prázdných očních důlků, nemůžu popřít, že by se to aspoň částečně mohlo zakládat na pravdě.

Po Mérecalu se potuluje monstrem – a na řadu může přijít úplně kdokoli.